

følte sig. Kunne Forholdene ikke ordnes paa denne Maade, saa bliver det ikke anderledes end i en hvilken som helst anden Stat i Verden, hvor en lille Deel eller en enkelt Mand siger: Jeg vil ikke gjøre det, som Statsloven forpligter mig til. Her nytter det da ikke, at der staaer skrevet: Du skal gjøre det, som Statsloven forpligter Dig til; thi det er Noget, man veed isorveien. Jeg tør sige med fuldkommen Sikkerhed, at den hele Betragtning, som man søger at faae fyldestgjort i denne Paragraphs Bestemmelse, berouer paa en Tvivl, som er farlig, den Tvivl nemlig, at det ikke skulde ligge i Tingenes Natur, at Landsdelene skulle fuldbyrde deres Forpligtelser mod Heelstaten, men at der behøves nogen Udtalelse om Maaden, hvorpaa dette skulde skee. Om det skeer forlobsd eller efterlobsd, det er ligegyldigt, naar det kun skeer til den Tid, det er forlangt, og efter det Maal, der er fastsat.

Mourad: Jeg troer dog ikke, at det er lykkedes den ærede Ordfører at godtgjøre Rigtigheden af sin Fortolkning. Det nytter kun lidt at nægte, at der kan indtræde en Modsatning imellem de enkelte Landsdele og hele Monarchiet. Det nytter kun lidt at ville imødegaae en saadan Strids Mulighed ved at sige: Ja, det vilde jo være Oprør. Oprøret hører jo dog til de mulige Ting, og det, der ligner Oprør, hører endnu mere til de mulige Ting. Men da at ville sige, at man kun skal gaae Fremtiden imøde med Tillid, det er en daarlig Maade at ordne en Stats Forsatning paa. Man skal ved Indrettelsen af Statsforsatningen netop have de mulige Conflictier for Øie og søge at raade Bod paa dem. Det er den bedste Maade til at undgaae dem. Men at indrette Forsatningen saaledes, at Conflictierne let kunne komme frem, og da at lade dem komme an paa, hvorledes man skal rede sig ud deraf, finder jeg for mit Vedkommende, som jeg allerede tidligere har tilladt mig at yttre, meget ufornuftigt. (Ordføreren: Jeg med!) Naar Forholdet skal ordnes saaledes, som det nu er vedtaget, at Fællesrepræsentationen kun skal bestemme Bidragenes Størrelse, og dernæst de enkelte Landsdele skulle bestemme den Maade, hvorpaa visse Bidrag skulle tilveiebringes, saa kan der ved denne

Ordning lægges de største Hindringer iveien for Pengenes Tilveiebringelse. Jeg troer, at man allerede er nærved at kunne paavise Exempler paa saadanne Vanskeligheder. Det ligger ikke fjernt, af de seneste Dages eller Ugers Historie at kunne paavise, at Elgt ikke er grebet ud af Lusten. Hvad kan det saa nytte at sige: ja, Forholdet er ikke vanskeligt, det vil nok ordne sig. Hvorledes skal det ordne sig? Sæt, at den særskilte Landsdeels Forsamling ikke bestemmer den Maade, hvorpaa Bidragene skulle udredes, eller sæt, at den bestemmer en Maade, hvorpaa Udredelsen skal finde Sted, der er saa uretfærdig, at Regjeringen ikke gaaer ind derpaa, hvorledes skulle Pengene saa skaffes tilveie? Hvilke Executionsmidler vil det ærede Medlem saa anvende imod Medlemmerne af en saadan repræsentativ Forsamling, — thi det er jo imod Forsamlingen, at Executionsmidlerne maae anvendes? Hvilke Evangsmidler vil han saa anvende imod Forsamlingen og dens enkelte Medlemmer? Han burde dog komme med Forslag i denne Henseende; men det har han ikke gjort. Eller vil det ærede Medlem, at Evangsmidler skulle anvendes imod Landsdelen, fordi dens Repræsentation ikke har fyldestgjort det, som man maatte antage den burde gjøre? Skal det gaae ud over Landsdelen? Bør der da ikke træffes Bestemmelser til dette Forholds Ordning? Jeg finder vedvarende, at det havde været rigtigst, at den hele Monarchie repræsenterende Forsamling ogsaa skulde kunne give Skattelove, hvorved Udredelsesmaaden blev bestemt; men, da dette ikke er gaaet igjennem, seer jeg dog ialfald et Middel, hvorved Conflictier kunne undgaaes, deri, at alle de Penge, der flyde ind i de særskilte Landsdeles Kasser, først gaae til Bestridelsen af de fælles Udgifter; thi da kan den enkelte Landsdeel ikke komme til at sørge for sine egne Fornødenheder, førend den har udredet det, som udkræves til Bestridelsen af Fællesudgifterne. Det er det, som er foreslaaet i selve Regjeringsudkastet, hvilket jeg finder meget findrigt. Det er kun Skade, at den samme Sindrigheid ikke er gennemført i alle de særlige Forsatningsudkast. Men vi haabe dog,